

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. S.**, bývajúceho v L., proti odporkyni **Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4 C 5/2012, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2014 sp. zn. 4 Co 129/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 17. októbra 2013 č. k. 4 C 5/2012–99 návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplata 7 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci spočívajúceho v neprimeraných priet'ahoch v súdnom konaní (vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 305/2008), zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru, že podkladom a právnym základom pre priznanie náhrady škody za nesprávny úradný postup spočívajúci v priet'ahoch v konaní, môže byť iba konštatovanie priet'ahov v konaní zákonom určeným orgánom a to predsedom súdu v rámci s'ťažnostného režimu zákona č. 757/2004 Z. z. alebo Ústavným súdom Slovenskej republiky v rámci konania o s'ťažnostiach pre porušenie práva podľa zákona č. 38/1993 Z. z., prípadne iným orgánom stanoveným v právnych predpisoch. Tomuto názoru svedčí aj novela zákona č. 514/2003 Z. z. účinná od 1. januára 2013, ktorá však neobsahuje prechodné ustanovenia. V danom prípade boli zbytočné priet'ahy konštatované podpredsedníčkou Okresného súdu Pezinok v liste z 9. apríla 2009 a predsedom Krajského súdu v Bratislave v liste zo 4. augusta 2011. Teda možno konštatovať, že

vo vymedzenom období došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v nedodržaní zásady prerokovania veci bez zbytočných priet'ahov. Z dokazovania vyplýva, že súdom objektívny priet'ah bol konštatovaný a vymedzený od 1. januára 2008 do novembra 2008 (podpredsedníčkou Okresného súdu Pezinok), od 11. marca 2009 do 11. apríla 2011 (predsedom Krajského súdu v Bratislave). Súd potom považoval nárok navrhovateľa v súvislosti s iným obdobím, v ktorom malo dôjsť k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní a s inými namietanými činnosťami resp. nečinnosťou súdu za nedôvodný, nakoľko v tomto smere nebol konštatovaný priet'ah v konaní zavinený súdom príslušným orgánom a teda súd nemal právny podklad pre vyvodenie nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ si v návrhu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s namietaným nesprávnym postupom spočívajúcim v spôsobených neprimeraných priet'ahoch v konaní v trvaní 7 rokov (1 000 € za každý rok vyvolaného stavu právnej a osobnej neistoty). Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky zaťažovala v konaní navrhovateľa. Bolo preto treba, aby špecifikoval a preukázal závažnosť vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote ako aj závažnosť následkov v spoločenskom živote, ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a súd dospel k záveru, že ním uvedená ujma nie je takou závažnou, ktorú by bolo možné vyvážiť náhradou v peniazoch. Prihliadol pritom aj na osobu navrhovateľa ako účastníka nadštandardne vysokého počtu súdnych konaní vedených na Okresných súdoch Bratislava I, II, III, V a na Okresnom súde Pezinok, z čoho usúdil, že miera spôsobilosti vyvolania ujmy zásahom spočívajúcim v porušení zásady rýchlosti konania a práva na prejednanie veci v primeranej lehote je u navrhovateľa znížená. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 21. mája 2014 sp. zn. 4 Co 129/2014 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania navrhovateľa, pretože prvostupňový súd vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Vo veci vykonal náležité dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje

dôvody vedúce k nevyhoveniu návrhu náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Prihliadnuc na obsah spisu a z neho vyplývajúci skutkový a právny záver odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním (rozhodnutím) odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Rozsudok je presvedčivý, obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. V ďalšom citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., uviedol v čom spočíva dôkazná povinnosť navrhovateľa, poukázal na charakter nemajetkovej ujmy a na podmienky pre jej priznanie. Konštatoval, že zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na priznanie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva navrhovateľa bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky relevantného pre Ústavný súd Slovenskej republiky. V zmysle Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred jej zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd. Ani čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nárok na odškodnenie pre prípad porušenia práva na bezpriet'ahovosť súdneho konania neustanovuje. Za správne považoval aj rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol, podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol ho spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom tým, že nebol upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajským súdom, súdom nebola riadne splnená poučovacia povinnosť tak, aby uniesol dôkazné bremeno. Tiež namietal, že súd rozhodol na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu a nedostatočné odôvodnenie rozsudku v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. a napokon aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov.

Odporkyňa navrhla dovolanie zamietnuť. Dovolacie námietky považovala za nedôvodné, pretože odvolací súd mohol rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania, účastníkom bolo dané poučenie o ich procesných právach a povinnostiach,

odôvodnenie napadnutého rozsudku je jasné, presvedčivé a dostatočné a napokon správne je aj právne posúdenie veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytykaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerl na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa,

že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, nesplnenie poučovacej povinnosti vo vzťahu k uneseniu dôkaznej povinnosti, neupovedomenie ho o vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu a nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie vykonaného dokazovania (vrátane svedeckých výpovedí) dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Aj nesprávnosť skutkových zistení by mohla prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy možno však namietat len v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

V danej veci sa na odvolacom súde neuskutočnilo odvolacie pojednávanie, ale išlo o verejné vyhlásenie rozsudku odvolacím súdom, v ktorom prípade ustanovenie § 156 ods. 3 O.s.p. ukladá súdu oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, pričom neupravuje odchylný spôsob oznámenia účastníkovi, ktorý je vo výkone väzby.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd oznámil miesto a čas vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. dňa

6. mája 2014, ktoré bolo vyvesené na úradnej tabuli dňa 15. mája 2014 a zvesené bolo dňa 22. mája 2014 (čl. 114 spisu).

Z ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného v čase vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom) vyplýva, v ktorých prípadoch je odvolací súd povinný na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadiť pojednávanie, pričom v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). V danej veci nešlo o prípad, kedy by odvolací súd musel o odvolaní rozhodnúť na nariadenom pojednávaní a preto tým, že o odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania neodňal mu možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že účastníci boli riadne poučení o procesných právach a povinnostiach (čl. 26 spisu), preto ani dovolacia námietka navrhovateľa v tomto smere nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody,

na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nesplnení podmienok pre priznanie navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v neprimeraných prietáhoch v predmetnom súdnom konaní. Odvolací súd sa stotožnil tak so skutkovými ako aj právnymi závermi prvostupňového súdu, pričom uviedol a špecifikoval z akých dôvodov. Tiež sa vysporiadal s odvolacími námietkami navrhovateľa, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Z koncipovania obsahu dovolania možno vyvodiť, že aj keď prípustnosť dovolania navrhovateľ vyvodzoval z vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatia mu možnosti konať pred súdom) v podstate namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľa z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustní, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. januára 2015

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová